

Nr 41.

*Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner
angående sänkning i vissa fall av nöjesskatten för bio-
grafföreställningar, m. m.*

Till bevillningsutskottet ha hänvisats följande vid riksdagens början väckta, av utskottet till behandling i ett sammanhang upptagna motioner, nämligen:

1) de likalydande motionerna I: 103 av fru *Svenson* m. fl. samt II: 121 av herrar *Ericsson* i Näs och *Larsson* i Luttra, vari hemstälts, »att riksdagen måtte besluta att sänka nöjesskatten vid biograföreställningar till högst 20 procent, där sådana arrangeras av samlingslokalägende föreningar»;

2) motionen I: 217 av herr *Nordenson*, vari hemstälts, »att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om en utredning om möjligheten att åstadkomma en sänkning av nöjesskatten för biograföreställningar och att Kungl. Maj:t måtte för riksdagen snarast möjligt framlägga förslag i ärendet»; samt

3) motionen II: 271 av herrar *Spångberg* och *Ericsson* i Näs, vari hemstälts, »att riksdagen måtte besluta att 20 procent av de skattebelopp, som influtit vid visning av svensk film, på lämpligt sätt direkt och omedelbart tillföras vederbörande svenska producent».

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framställda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför icke lämnas i det följande, hänvisa till motionerna I: 103, I: 217 och II: 271.

Enligt 7 § förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt, sådant detta författningsrum lyder enligt förordningen den 30 januari 1948 (nr 24), vilken trätt i kraft den 2 februari 1948, utgår nöjesskatt för biograföreställningar med 30 procent å bruttopriset för varje biljett, om biljettpriset icke överstiger en krona, och eljest med 30 procent av en krona och 45 procent av återstoden av biljettpriset. Nöjesskatten för biograföreställningar utgick före den 2 februari 1948 med 15 procent å biljettpriset om detta icke översteg en krona och eljest med 15 procent av en krona samt 30 procent av återstoden av biljettpriset. I samband med nyssnämnda skatteskärpning infördes i 2 § nöjesskatteförordningen den särskilda bestämmelsen, att nöjesskatten för biograföreställningar skall fördelas med tre fjärdedelar till staten och med en fjärdedel till vederbörande kommun.

Denna fördelningsgrund medför att den genom skattehöjningen erhållna inkomstökningen i stort sett tillfaller statsverket.

Den av 1948 års riksdag genomförda höjningen av nöjesskatten, vilken formellt är fastställd att gälla tills vidare, ingick såsom ett led i vissa då genomförda skärpningar av den indirekta beskattningen i syfte att överbalansera budgeten. Vid riksdagsbehandlingen av förslaget till dessa skatteskrärpningar underströks ett av departementschefen gjort uttalande, att skatteskrärpningarna vore av tillfällig natur och att frågan om deras fortbestånd med hänsyn härtill borde prövas av 1949 års riksdag. I propositionen nr 24 till innevarande års riksdag med förslag till förordning om fortsatt giltighet av förordningen den 8 juni 1923 (nr 155) angående omsättnings- och utskänkningskatt å spritdrycker har departementschefen förordnat, att den skärpta nöjesskatten för biografafforeställningar skulle bibehållas jämväl under nästkommande budgetår. Bevillningsutskottet har i sitt i anledning av sistnämnda proposition avgivna betänkande nr 38 tillstyrkt vad departementschefen sålunda förordnat.

Av innehållet i de i det föregående omnämnda *motionerna* må här återgivas följande.

I de likalydande *motionerna I:103 och II:121* har framhållits, att riksdagen beslutat lämna samlingslokalerna positivt stöd, ett förhållande som i någon mån underlättat ny- och tillbyggnader av dylika. Samlingslokalfrågan vore emellertid alltjämt ett problem av första ordningen. Omdömet gällde praktiskt taget hela landet, alldeles särskilt dock landsbygden. Det vore exempelvis synnerligen svårt att hålla ungdomen kvar på landsbygden om fritidsproblemet icke beaktades. Föreningslivets folk av skilda kategorier hade utfört ett stort men alldeles för litet uppskattat arbete för att skapa samlingslokaler och för att i dessa bereda förströelse åt respektive orters befolkning. Varje gång en fest-, biograf- eller danstillställning skulle ordnas, finge lokalstyrelsens ledamöter och föreningsmedlemmar utan ersättning offra sin fritid med arbete för biljettförsäljning o. s. v. Verksamheten i de mindre samlingslokalerna kunde nämligen icke betala nödig servicepersonal. För att åstadkomma någon inkomst till hjälp för räntor, amorteringar och underhåll men även för att bereda befolkningen på respektive orter underhållning och förströelse hade samlingslokalerna i viss utsträckning tagits i anspråk för biografdrift. Emellertid lade nöjesskatten vid offentlig filmvisning svåra hinder i vägen för samlingslokalerna att driva biograf. Nøjesskatten vore ca 37 % å biljettpriset, och vad detta betydde för en liten lokal, som kunde räkna med i genomsnitt 100—200 besökare på en biografafforeställning, behövde icke framhållas. Befolkningen på landsbygden hade ej så lätt att avvara kontanter, och följaktligen betänkte den sig mer än en gång, innan den beslöte sig för att »gå på biograf».

När man, hustru och kanske ett barn över 16 år tillsammans skulle betala 4—6 kr. för biljetterna, avstode de hellre från en nog så behövlig förströelse. Men därmed minskade också inkomsterna för lokalstyrelsen på ett sätt som gjorde den förut dåliga ekonomin ännu svagare. Och det vore en ringa tröst att lokalstyrelsen hade möjlighet att begära hjälp från kommunen. Då filmvisningen på landsbygden vore den egentliga folkteatern — på många platser den enda egentliga förströelsen för äldre människor — och då den i lokalägarnas händer underlättade samhällets intresse av att samlingslokaler komme till stånd, syntes det motionärerna naturligt att riksdagen lättade på nöjesskatten för biografföreställningar, arrangerade av ägarna till samlingslokaler.

I *motionen I: 217* har anförts, att den företagna höjningen av nöjesskatten å biografföreställningar enligt en av Sveriges biografägareförbund verkställd utredning hade medfört en genomsnittlig minskning av biografernas omsättning med 9,86 procent under tiden den 2/2—den 3/10 1948. En stickprovsundersökning för tiden den 4/10—den 28/11 samma år visade en minskning av 11,32 procent. Tendensen vore alltså sjunkande. Denna omsättningsminskning hade med särskild styrka drabbat den svenska filmproduktionen. Denna hade nämligen redan före skattes kärpningen arbetat under ekonomiskt bekymmersamma förhållanden beroende dels på de höga och oavbrutet stigande produktionskostnaderna och dels på den starkt begränsade marknaden för svensk film. Den omsättningsminskning, som nu inträffat, hade givetvis kraftigt reducerat även intäkterna på svensk film och därigenom rubbat de ekonomiska förutsättningarna för den inhemska produktionen. Omsättningsminskningen finge till följd bl. a. att antalet producerade svenska filmer komme att avsevärt nedgå samtidigt med att filmernas kvalitativa nivå kunde väntas sjunka. För hela biografväsendet skulle den minskade tillgången på svensk film komma att få mycket svåra verkningar, enär omkring 40 procent av alla filmintäkter i Sverige härrörde från svenska filmer. Skulle biografverksamheten i fortsättningen kunna upprätthållas i normal omfattning måste det tomrum, som uppstode efter de svenska filmerna, fyllas genom ökad import av utländska filmer, en åtgärd som i nuvarande valutaläge knappast vore önskvärd. Föreningen Sveriges filmproducenter hade i skrivelse till statsrådet och chefen för finansdepartementet den 15 december 1948 uppskattat den direkta minskningen av intäkterna från svensk film, som nedgången i biografernas omsättning medfört, till omkring 1,4 miljoner kronor. Då emellertid den svenska filmproduktionen tidigare i hög grad varit beroende av den möjlighet, som stått vissa större produktionsföretag till buds — nämligen att med inkomster från egna biografier kunna täcka produktionens förluster — och denna möjlighet genom minskningen av intäkterna från biograferna numera bortfallit, hade läget för den svenska filmproduktionen i själva verket

blivit ännu mera kritiskt än vad som framginge av siffran 1,4 miljoner kronor. Av den på produktionen uppkomna förlusten beräknades nämligen de i densamma intresserade produktionsföretagen tidigare ha kunnat täcka ej mindre än omkring 2 miljoner kronor. Föreningen hade med hänvisning härtill föreslagit, att åtgärder måtte vidtagas för att producenterna skulle kunna dels återvinna det belopp om 1,4 miljoner kronor, som skatteskärpningen berövat dem, dels ock erhålla kompensation för det belopp om cirka 2 miljoner kronor, varmed biograferna tidigare kunnat bidra till produktionen men som nu icke längre stode till förfogande.

I *motionen II: 271* har framhållits, att frågan angående statligt stöd åt svensk filmproduktion sedan många år diskuterats. Exempelvis väcktes vid 1939 års urtima riksdag motioner med detta syfte. Förslag hade senare också framlagts om sådant stöd. Det torde icke kunna bestridas att den svenska filmen spelade en allt större roll för vårt folk. För den svenska landsbygden och dess befolkning, vars legitima och rättmätiga behov av sund och god förströelse ej kunde täckas av teater, konserter, föreläsningar etc., utgjorde filmen, speciellt den svenska, en synnerligen god tillgång och kunde i många fall icke bara ersätta utan i vissa fall till och med överträffa både teater och konserter. Det kunde nämligen icke förbises, att många spelfilmer mer eller mindre direkt berörde samhällliga problem och gäve en framställning av dessa, som icke blott skänkte publiken förströelse utan även fäste dess uppmärksamhet på frågornas stora betydelse. Även den minsta lilla by kunde bli delaktig av våra främsta skådespelares prestationer lika väl som av våra bästa musikers. Kännedom om en rad av våra främsta författare och deras verk hade genom filmen trängt ut till en långt bredare publik än som eljest skulle varit fallet. Den svenska filmproduktionen hade de senaste åren haft att kämpa med ytterst stora ekonomiska svårigheter. Av de under år 1948 producerade filmerna — ett fyrtio-tal — hade endast omkring 10 gått ihop eller lämnat något överskott. Övriga filmer hade gått med avsevärda förluster. Den genomsnittliga förlusten per svensk spelfilm angäves under senare år ha varit 50—75 000 kronor. Orsakerna till den kris som alltså otvivelaktigt syntes existera för svensk film vore givetvis flera. För det första vore vårt språkområde ytterst ringa jämfört med övriga filmproducerande länders. Dessutom hade statsmakterna i nästan alla filmproducerande länder på ena eller andra sättet stött den inhemska produktionen för att hindra den utländska att bli alltför dominerande men givetvis också i insikt om att en nationell filmproduktion vore av mycket stor betydelse i skilda hänseenden. I Sverige hade producenterna hittills icke erhållit något stöd från statsmakterna utan varit hänvisade att helt stå på egna ben i konkurrens med världens i ekonomiskt avseende långt rikare utrustade producenter. En annan omständighet som försvårat produktionen av svensk film vore de stegrade kostna-

derna. Sedan före kriget hade dessa sprungit i höjden med bortåt 40 procent, under det att inkomsterna, filmhyrorna, bland annat genom den senaste nöjesskattehöjningen blivit mindre till följd av biografernas minskade inkomster. Föreliggande uppgifter visade, att biografintäkterna sedan den 2 februari 1948 minskat med omkring 11 procent. Vissa tecken tydde på att inkomsterna fortsatte att sjunka. På grund av det bekymmersamma läge, i vilket den svenska filmproduktionen nu befunde sig, och med hänsyn till betydelsen av att svensk filmproduktion fortsatte och hölles på så hög kvalitativ nivå som möjligt förefölle det motionärerna självklart, att riksdagen nu ginge in för positivt stöd åt densamma. Åtminstone två olika linjer kunde här väljas, antingen att riksdagen beviljade direkt anslag för premiering av konstnärlig och samhälleligt betonad svensk spelfilm eller ock att nöjesskatten å svensk film sänktes, varigenom producentererna finge högre filmhyra för denna än för utländsk film. I nuvarande läge förefölle det dock vara enklast att välja den senare, d. v. s. medgiva lägre nöjesskatt å svensk film.

Beträffande tidigare förslag till ändringar i nöjesbeskattningen må följande nämnas.

Vid 1939 års *urtima riksdag* yrkades i de likalydande motionerna I: 42 och II: 57, att i ett då framlagt förslag till förordning om statlig nöjesskatt måtte införas den särskilda bestämmelsen, att statlig nöjesskatt vid biograf-föreställning skulle utgå endast i sådana fall då till övervägande del utländsk film visades. Motionerna blevo av riksdagen avslagna.

Sedermera har frågan om statligt stöd åt svensk film gjorts till föremål för särskild sakkunnigutredning. Sålunda ha inom ecklesiastikdepartementet tillkallade sakkunniga avgivit ett den 31 augusti 1942 avgivet *betänkande med förslag rörande statligt stöd åt svensk filmproduktion* (SOU 1942: 36). I detta betänkande ha de sakkunniga förordat direkt ekonomiskt stöd åt producenter av god svensk film. De sakkunniga ha därvid bl. a. uttalat sig om möjligheten att lämna sådant stöd genom lättnader i nöjesbeskattningen. I sistnämnda fråga ha de sakkunniga — under hänvisning till en såsom bilaga A vid betänkandet fogad promemoria angående nöjesskatt å biograf-föreställningar — anfört i huvudsak följande.

Vad då först angår frågan om befrielse från eller lindring av nöjesskatten framgår av den såsom bilaga A härvid fogade promemorian angående nöjesskatt å biograf-föreställningar, att en differentiering av skatten vid olika slag av sådana föreställningar tidigare övervägts. Det var därvid endast fråga om att särskilja å ena sidan utländsk och å andra sidan svensk film; beträffande den sistnämnda ifrågasattes sådan lindrigare nöjesbeskattning som stadgats för teaterföreställningar. Förslaget byggde på den tanken, att enhetliga biljettpriser skulle gälla vid båda slagen av biograf-föreställningar och att biografägaren sålunda skulle erhålla större netto-intäkt vid de lindrigare beskattade föreställningarna. Biografägaren skulle

i sin tur avstå denna merinkomst genom att erlægga högre hyra för svensk film.

Redan gentemot denna uppdelning kunde invändningar resas, och man uttalade farhågor för att en dylik understödsform huvudsakligen skulle komma biografägare och uthyrningsfirmorna till godo. Det synes i varie fall klart, att en sådan indirekt metod för understödsverksamheten skulle innefatta ett betydande ovisshetsmoment. Otvivelaktigt skulle också tekniska svårigheter i samband med nöjesskatteuppbörden och kontrollen över skattens behöriga utgörande uppkomma vid en dylik skattedifferentiering. Härtill kommer, att sedan numera nöjesskatten uppdelats mellan stat och kommun, fråga icke längre är om en skattelindring, som skulle drabba nöjesskatteinkomsten över huvud taget, utan endast en, som gällde statens andel av denna. I promemorian har detta förhållande betecknats som ett avgörande skäl mot förevarande alternativ. Det torde också ligga i öppen dag, att nvss antydda skattetekniska svårigheter skulle ökas, där-est skattedifferentieringen endast skulle taga sikte på den staten tillkommande delen av nöjesskatten.

Även om berörda svårigheter skulle kunna bemästras, anse de sakkunniga likväl icke, att denna linje erbjuder en framkomlig väg. Det kan knappast förväntas, att den ovissa utsikten att i en mer eller mindre avlägsen framtid i någon form utfå skattebeloppet för en viss film kommer att få någon som helst stimulerande betydelse för producenten.

Det framgår också av promemorian, att åtskilliga svårigheter skulle uppstå, om man inom ramen av den nuvarande nöjesskatteförordningen tillgrepe alternativet med ett restitutionsförfarande. Om man därvid tänkte sig att länsstyrelserna restituerade skattebeloppet till biografägaren, borde denne på något sätt gottgöra producenten, t. ex. genom att erlægga högre filmhyra för den subventionerade filmen, en anordning som skulle erbjuda ett lika stort moment av osäkerhet som förfarandet med skattebefrielse. En restitution från länsstyrelserna direkt till filmproducenterna synes innebära en alltför komplicerad lösning. Förfarandet torde bland annat förut-sätta, att skatteintäkten av varje för subvention godkänd film redovisades för sig såväl av biografägaren som av uppbördsmyndigheten vid den senares redovisning till länsstyrelsen av statens andel i skatten.

Även en indelning av biografföreställningarna i olika kategorier, nödvändiggjord genom att såväl premierade som icke premierade filmer komme att visas vid en och samma föreställning, skulle innefatta vissa svårigheter. Skedde härvid en generalisering genom tillämpning av en »huvudsaklighetsprincip», så att exempelvis en utländsk journalfilm före en subventionsberättigad svensk spelfilm icke skulle förändra föreställningens subventionskaraktär, gjordes redan härigenom ett visst avsteg från den principiella utgångspunkten.

Man kan sätta i fråga — och detta gäller även det förstnämnda alternativet — om det över huvud taget är önskvärt och lämpligt, att subventionsbeloppet ställes i direkt relation till nöjesskatteinkomsten av ifrågavarande filmer. Storleken av det belopp som kan tänkas bli restituerat skulle därmed göras beroende av allmänhetens intresse för filmen. Med andra ord: en film, som lämnade ett gott ekonomiskt resultat, skulle erhålla högre subventionsbelopp än en, som visade sig mindre publikdragande och därför bättre behövde ett understöd.

Slutligen kan anmärkas, att det restituerade skattebeloppet för en en-

staka film knappast är av den storleksordning att det kunde spela någon avgörande roll för producenten.

Frågan om statligt stöd åt filmproduktionen bör därför enligt de sakkunnigas mening lösöras från spörsmålet om nöjesskatteförordningens utformning.

Vidare må nämnas, att under förarbetena till nu gällande nöjesskatteförordning den 21 december 1945 frågan om särskilt stöd åt svensk filmproduktion icke var under närmare diskussion. Däremot yrkades i vissa motioner vid 1945 års riksdag, att skattelindring skulle medgivas — genom befrielse från viss del av nöjesskatten — i sådana fall då biografföreställning anordnades av ideell organisation, folketshusföreningar m. fl. Dessa motioner vunno icke riksdagens bifall (jfr 15 § första och tredje styckena förordningen om nöjesskatt).

Enligt vad utskottet under hand inhämtat har *Föreningen Sveriges filmproducenter* i den förut omnämnda skriften den 15 december 1948 — vilken ingivits till finansdepartementet — hemställt, att åtgärder måtte vidtagas för att producenterna skulle kunna *dels* återvinna 1,4 miljoner kronor, vilka skatteskärpningarna berövat dem, *dels ock* erhålla kompensation för cirka 2 miljoner kronor, varmed biograferna tidigare bidragit till produktionen men som numera genom omsättningsminskningen icke längre kunde beräknas stå till förfogande. Denna framställning har genom särskilda skrivelser till finansdepartementet biträts av Svenska teaterförbundet, Svenska teaterförbundets fackorganisation, Svenska filmsamfundet, Svenska musikerförbundet, Folketshusföreningarnas riksorganisation, Ordenshusens riksförening och Sveriges biografägareförbund. Enligt uppgift från finansdepartementet har det förevarande ärendet för fortsatt beredning överlämnats till ecklesiastikdepartementet.

Utskottet. I motionerna I: 217 och II: 271 har hemställts om åtgärder i syfte att stödja den svenska filmproduktionen. Sålunda har i motionen I: 217 anförts, att efter skärpningen av nöjesbeskattningen inträtt en minskning av biografernas omsättning och att denna omsättningsminskning med särskild styrka drabbat den svenska filmproduktionen. Enligt vad i motionen vidare omnämnts kunde den sammanlagda inkomstminskningen för svensk filmproduktion under tiden efter skatteskärpningen beräknas till något över 3 miljoner kronor för år räknat. I motionen har yrkats att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om utredning av möjligheten att åstadkomma en sänkning av nöjesskatten för biografföreställningar.

I motionen II: 271 har uppmärksamheten riktats på det bekymmersamma läge i vilket den svenska filmproduktionen nu befunne sig. Under åberopande härav har i motionen hemställts, att riksdagen måtte besluta att 20

procent av de skattebelopp, som inflöte vid visning av svensk film, skulle på lämpligt sätt direkt och omedelbart tillföras vederbörande svenska producent.

Den åsikten torde numera vara allmänt omfattad, att filmen är en viktig kulturfaktor i det svenska samhället; filmen har uppenbarligen erhållit stor betydelse icke endast såsom förströelse utan även på annat sätt t. ex. inom undervisningen. Det torde vara ett allmänt intresse att lämplig och högklassig film kan utnyttjas såsom underhållningsfilm och att tillgång till svensk film av hög kvalitet icke saknas.

På sätt framhållits i förenämnda motioner synes den svenska filmproduktionen för närvarande befinna sig i ett svårt läge, beroende på avsevärt minskade intäkter. De närmare anledningarna härtill har utskottet icke någon möjlighet att bedöma, dock torde det vara möjligt att den vid 1948 års riksdag genomförda skärpningen av nöjesskatten för biografföreställningar i sin mån bidragit till sagda inkomstminskning.

Utskottet vill erinra om att utskottet i sitt förut denna dag avgivna betänkande nr 38 i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om fortsatt giltighet av förordningen angående omsättnings- och utskänkningskatt å spritdrycker m. m. tillstyrkt, att de vid 1948 års riksdag beslutade skärpningarna av vissa indirekta skatter — däribland nöjesskatten för biografföreställningar — skulle i huvudsak oförändrade kvarstå under nästföljande budgetår. Då denna skärpta indirekta beskattning av biografföreställningar, enligt vad utskottet i samma betänkande framhållit, är av tillfällig natur, är det icke uteslutet att den svenska filmproduktionens aktuella problem kunna i viss utsträckning lösas genom en återgång till den skattesats som gällde före februari 1948.

Med hänsyn till vad i det föregående anförts är det dock enligt utskottets mening önskvärt att frågan om statligt stöd åt svensk filmproduktion närmare överväges. Vilka åtgärder som i sådant hänseende böra ifrågakomma kan utskottet icke utan närmare undersökning yttra sig över. Utskottet förordar därför, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer, att en utredning verkställs i fråga om möjligheterna att bereda statligt stöd åt svensk filmproduktion.

I de likalydande motionerna I: 103 och II: 121 har framhållits, att det syntes naturligt att statsmakterna minskade nöjesskatten för sådana biografföreställningar, som arrangerades av ägare till samlingslokaler. Motionärerna yrkade, att riksdagen måtte besluta att sänka nöjesskatten vid biografföreställningar till högst 20 procent, där sådana arrangerades av föreningar som ägde samlingslokaler.

I anledning härav får utskottet erinra om att det vid tillkomsten av 1945 års nöjesskatteförordning ansågs, att lindringar i nöjesskatten icke borde beviljas ideella organisationer eller organisationer, som hade till uppgift

att tillhandahålla samlingslokaler, i sådana fall då nöjeställningen till huvudsaklig del utgjordes av dans eller biografställning. Emellertid har utskottet funnit, att de i motionerna anförda synpunkterna till stöd för en lindring i nöjesbeskattningen böra prövas. Utskottet vill dock erinra om de olägenheter i konkurrenshänseende som vid en dylik nedsättning i nöjesbeskattningen skulle uppkomma, varför måhända andra vägar till finansiering av stöd åt föreningar som äga samlingslokaler böra sökas. Med hänsyn härtill och då utskottet i anslutning till förstnämnda två motioner förordat en utredning, som nära sammanhänger med nöjesbeskattningen av biografställningar, anser utskottet sig kunna tillstyrka att jämväl den i motionerna I: 103 och II: 121 väckta frågan göres till föremål för närmare utredning.

Under åberopande av vad i det föregående anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen — i anledning av motionerna I: 217 av herr Nordenson samt II: 271 av herrar Spångberg och Ericsson i Näs ävensom de likalydande motionerna I: 103 av fru Svenson m. fl. samt II: 121 av herrar Ericsson i Näs och Larsson i Luttra — måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville låta verkställa utredning beträffande de i förevarande motioner berörda spörsmålen samt därefter för riksdagen framlägga de förslag, vartill utredningen kan föranleda.

Stockholm den 10 maj 1949.

På bevillningsutskottets vägnar:

ADOLV OLSSON.

Närvarande:

från första kammaren: herrar Sjödahl, Ekman, Velander, Heüman, Franzon*, Falk, Wehtje, Sjö, Petrén och Niklasson; samt

från andra kammaren: herrar Olsson i Gävle, Sandberg, Jonsson i Skedsbygd, Orgård*, Kristensson i Osby, Sundström, Hagberg i Malmö, Nilsson i Kristinehamn, Sjölin och Bladh.

* Icke närvarit vid justering av betänkandet.